

गोविन्दसूरि (गो + सूरि) m. N. pr. eines Mannes Verz. d. B. H. No. 401 — 404. 406.

गोविन्दस्वामिन् (गो + स्वा) m. N. pr. eines Brahmanen KATRĀS. 25, 74.

गोविन्दानन्द (गो + आनन्द) m. N. pr. eines Scholiasten COLEBR. Misc. Ess. I. 333. II. 57. Verz. d. B. H. No. 610.

गोविन्दार्णव (गो + अर्णव) m. Titel eines Werkes Verz. d. B. H. No. 1176. 1403.

गोविन्दाष्टक (गो + अष्टक) n. die 8 Verse des Govinda, Titel einer Schrift BURN. in der Einl. zu Bāṣ. P. I, LXIII.

गोविन्दु (गो + विन्दु) adj. Kūhe (Milch) aufsuchend RV. 9, 96, 19.

गोविष् (गो + विष्) f. (nom. °विट्) Kūhmist AK. 2, 9, 50. H. 1272. Hār. 207.

गोविषाण (गो + वि) Kūhhorn: अन्त्यकमनायुष्यं गोविषाणस्य भक्षणम् । दत्ताश्च परिमृष्यते रसश्चापि न लभ्यते ॥ MBh. 12, 5303. Suçr. 2, 493, 18.

गोविषाणिक (von गोविषाण) m. ein best. musik. Instrument, eine Art Trompete MBh. 9, 2676. 6, 1535. 1641. 4516.

गोविष्ठा (गो + वि) f. Kūhmist RĀGĀN. im ÇKDr.

गोविर्ग (गो + वि) m. = गोसर्ग Tagesanbruch AV. PARİÇ. 71, 111.

गोवीथी (गो + वी) f. Kūhbahn, so heisst die Strecke der Mondbahn, welche die Sternbilder Bhādrapadā, Revatī und Aṣvini (nach Andern: Hasta, Kītrā und Svātī) umfasst, AV. PARİÇ. 52, 19. VARĀH. Bṛh. S. 9. 2. 1. VP. 226, N. 21.

गोवीर्य (गो + वीर्य) n. der Ertrag an Milch u. s. w.: भूतावनिशितायां तु दशमं भागमायुष्यः । लाभगोवीर्यशस्यानां वणिगोपकृषीवलाः ॥ NĀRADA in VIVĀDAŚ. 48, 5. = दुग्ध nach dem Erklärer.

गोवृन्द (गो + वृन्द) n. Kūhherde HALĀS. im ÇKDr.

गोवृन्दार्क (गो + वृ) m. eine auserlesene Kuh P. 2, 1, 62, Sch. KALĀ im ÇKDr. H. 1440, Sch.

गोवृष (गो + वृष) m. P. 6, 2, 144, Sch. Stier H. 1259. ÇABDAR. im ÇKDr. M. 9, 150. MBh. 3, 1142. 10377. 7, 1132. HARIV. 269. R. 3, 32, 4. Suçr. 4, 104, 6. 107, 3. PĀNĀT. I, 1. BĀG. P. 4, 18, 23. 8, 10, 10. ग्रान्याणां गोवृषश्चासि (शिव) MBh. 13, 914. ohne allen Beisatz als Beiw. von Çiva 12. 10372. गोवृषधन m. Bein. Çiva's 13, 4002. ARĢ. 3, 44.

गोवृषभ (गो + वृ) m. dass. MBh. 1, 3935. 8, 4389. 13, 523. 14, 1171.

गोवृषभाङ्ग m. Bein. Çiva's 13, 6296.

गोव्यच्छ (गो + व्यच्छ) adj. der sich an die Kuh macht VS. 30, 18.

गोव्याघ्र (गो + व्याघ्र) n. sg. die Kuh und der Tiger (als natürliche Feinde) P. 2, 4, 9, Sch.

गोव्याधिल (गो + व्या) m. N. pr. eines Mannes PRAVARĪDHJ. in Verz. d. B. H. 59.

गोव्रज (गो + व्रज) m. 1) Standort der Kūhe, — der Heerden M. 4, 45. 116. 11, 78. 195. MBh. 4, 1706. HARIV. 3379. 3509. R. 2, 32, 37. — 2) N. pr. eines Wesens im Gefolge von Skanda MBh. 9, 2568. eines Dānava HARIV. 12937.

गोव्रत (गो + व्रत) adj. der in Bezug auf Genügsamkeit das Verfahren der Kuh befolgt: यत्रतत्रशयो नित्यं येन केनचिदाशितः । येन केनचि-

II. Theil.

दाच्छ्वः स गोव्रत इहाच्यते ॥ MBh. 5, 3560. Auch गोव्रतिन् 3559. 13. 3583.

गोशकृन् (गो + श) n. Kūhmist ĠAṬĀDH. im ÇKDr. M. 2, 182. Suçr. 1, 145, s. गोशकृद्म M. 11, 91.

गोशर्क (गो + शर्क) m. Klau des Rindes VS. 23, 28. ÇĪNKH. Çr. 12, 23, 14. 24, 2. LĪTJ. 10, 10, 5.

गोशर्ष m. N. pr. eines Mannes RV. 8, 8, 20. VĪLAKH. 1, 10. 2, 10.

गोशाल (गो + शाला) 1) n. und f. Kūhstall AK. 3, 6, 40. f. H. 999. KAUC. 24. 81. n. P. 4, 3, 35. VJURP. 132. — 2) adj. im Kūhstall geboren P. 4, 3, 35. — 3) m. N. pr. eines Fürsten von Gauḍa TAQV in RĀGĀ-TAR. I, 508 (गोशाल).

गोशालि m. N. pr. eines Mannes BURN. Intr. 161. — Hängt wohl mit dem vorhergehenden Worte zusammen.

गोशीर्ष (गो + शीर्ष) 1) adj. die Gestalt eines Kūhkopfs habend: गोशीर्षोलूखलैः MBh. 7, 8097. — 2) m. n. eine Art Sandelholz AK. 2, 6, 3, 33. H. 642. RATNAM. 139. गोशीर्षं चन्दनं यत्र (वृषभे पर्वते) पञ्चकञ्जाग्रिमन्निभम् । दिव्यमुत्पद्यते यत्र तच्चैवाग्रिशिखोपमम् ॥ R. 4, 41, 59. BURN. Intr. 619. 243. 253. Lot. de la b. I. 421.

गोशीर्षक (wie eben) m. N. einer Pflanze (द्रोणपुष्पी) RATNAM. im ÇKDr.

गोशृङ्ग (गो + शृङ्ग) 1) n. a) Kūhhorn KAUC. 31. — b) N. eines Sāman (die richtige Form ist गोशृङ्ग) Ind. St. 3, 215. — 2) m. a) N. einer Pflanze (s. वर्वर) RĀGĀN. im ÇKDr. — b) N. pr. eines Berges MBh. 2, 1109. R. 4, 40, 42. SCHIEFNER, Lebensb. 290 (60).

गोशृङ्गव्रतिन् (गो + व्रत) m. pl. N. pr. einer Secte VJURP. 91.

गोशे adv. in einer Provincialsprache, nach Andern auch im Sanskrit H. 139, Sch. Wohl soviel als गोसे (loc. von गोस) bei Tagesanbruch.

गोश्रीत (गो + श्रीत) adj. mit Milch gemischt, vom Soma RV. 4, 137, 1.

गोश्रुति (गो + श्रुति) m. N. pr. eines Mannes mit dem patron. वैयाघ्र-पद्य KĀND. Up. 5, 2, 3.

गोशृष्ट (गो + शृष्ट) n. sg. Rinder und Rosse P. 2, 4, 11, Sch. ÇAT. Bn. 12, 8, 8, 14. KĪTJ. Çr. 19, 2, 7. गोशृष्टौ P., Sch. — Vgl. गवाश्च, गोशृष्ट.

गोष s. u. गोषा.

गोषक m. N. pr. eines buddh. Autors: भदत्त° BURN. Intr. 567.

गोषखि und गोसखि (गो + सखि) adj. 1) bobus consociatus, Rinder besitzend: स्तोता मे गोषखा स्यात् RV. 8, 14, 1. — 2) mit Milch verbunden: यस्मिन्विन्द्रः सोमं पिबति गोसखायम् RV. 5, 37, 4.

गोषद्वय (गो + वृ) n. drei Paar Rinder Vop. 7, 76.

गोषणि und गोसनि (गो + सनि) adj. Rinder gewinnend, verleihend: गोषणिं धियमश्नुतां वाजसामुत RV. 6, 53, 10. गोसनिं वाचमुदेयम् AV. 3. 20, 10. VS. 8, 12 (auch TS.). P. 3, 2, 27, Sch. 8, 3, 108, Sch. गोसनिं गोसनिम् gaṇa savanādi zu 110. — Vgl. गोषन्, गोषा.

गोषद् (गो + सद्) P. 5, 2, 62. Davon गोषदक adj. das Wort गोषद् enthaltend (ein Adhājā oder Anuvākā) ebend.

गोषेन् (गो + सन्) adj. = गोषणि. Indra heisst: गोषणो नपात् RV. 4, 32, 22.

गोषा (गो + सा) adj. P. 3, 2, 67, Sch. 8, 3, 108, Sch. Vop. 26, 66. 67. dass. RV. 9, 2, 10. 16, 2. 61, 20. superl.: इत्या गृणते मृक्निनस्य शर्मन्दि विद्याम पायै गोषतमाः 6, 33, 5.